

Prof. Mariusz Białecki
Akademia Sztuk Pięknych w Gdańsku
Wydział Rzeźby i Intermediów

15.05.2021

Opinia o dorobku artystycznym i dydaktycznym oraz wskazanym osiągnięciu artystycznym w związku ze wszczęciem przez Radę dyscypliny Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie postępowania habilitacyjnego w dziedzinie sztuk plastycznych, w dyscyplinie artystycznej – sztuki piękne Pana dr Krzysztofa Franaszka.

Nr sprawy BRD/060/2021/IC Do zlecenia została dołączona przez Biuro Rady Dyscypliny Dokumentacja zawierająca:

- 1 Wniosek przewodni do Rady Doskonałości Naukowej o przeprowadzenie postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie: Sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki.**
- 2. Kopia dyplomu nadania stopnia Doktora Sztuki w dziedzinie sztuk plastycznych dyscyplinie artystycznej – sztuki piękne.**
- 3. Autoreferat.**
- 4. Dydaktyka.**
- 5. RZECZY WYBRANE 2006-2020**

KRZYSZTOF FRANASZEK ur. 1981 r. w Lublinie. Jest absolwentem Wydziału Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie (dyplom w 2006 r.), doktorem sztuk pięknych został w 2013 r. Stopień nadany przez Radę Wydziału Rzeźby ASP w Warszawie, promotorem był ad. II stopnia Romuald Woźniak prof. ASP, recenzentami w przewodzie doktorskim byli prof. Antoni Janusz Pastwa i prof. Andrzej Szarek. Od 2006 r. pracuje na stanowisku adiunkta w Pracowni Rzeźby na Wydziale Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Od 2013 r. jest samodzielnym wykładowcą i promotorem prac dyplomowych w WIT Wyższej Szkole Informatyki Stosowanej i Zarządzania na kierunku Grafika. W 2020 r. realizuje projekt współpracy międzynarodowej uczelni artystycznych w ramach programu NAWA „Katamaran”. Był stypendystą w pracowni Christiana Jankowskiego na Staatliche Akademie der Bildenden Künste w Stuttgarcie (2005 r.) oraz Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (2009, 2018 r.).

Z otrzymanych danych wynika, że kandydat nie ubiegał się wcześniej o nadanie stopnia doktora habilitowanego.

OCENA OSIĄGNIĘĆ DYDAKTYCZNYCH I POPULARYZATORSKICH

Pracę dydaktyczną dzieli na dwie przestrzenie, jedną z nich jest macierzysta Akademia gdzie od 2006 r. pracuje na stanowisku adiunkta w Pracowni Rzeźby na Wydziale Architektury Wnętrz, drugą przestrzenią jest WIT - Wyższa Szkoła Informatyki Stosowanej i Zarządzania na kierunku Grafika. Gdzie pracuje od 2013 r. i jest samodzielnym wykładowcą i promotorem prac dyplomowych.

W 2020 r. roku realizuje projekt współpracy międzynarodowej uczelni artystycznych w ramach programu NAWA „Katamaran”. Artysta tworzy rzeźby, obiekty, instalacje i rysunki. Cechuje go duża aktywność artystyczna. Swoje dzieła prezentował w ramach dziesięciu wystaw indywidualnych, między innymi w Galerii Le Guern, Galerii Studio, Centrum Sztuki Współczesnej w Warszawie, uczestniczył w kilkudziesięciu pokazach zbiorowych i projektach w Polsce, Niemczech, Holandii, USA, Rosji, na Litwie, Ukrainie w Bangladeszu i Indiach, w tym w New Museum New York, Kunst Museum Stuttgart, Nathional Art Gallery Dhaka. Krzysztof Franaszek współpracuje z Galerią Le Guern w Warszawie.

Przedstawiona została chronologiczna lista wystaw:

2020

STYCZNA - Wystawa kolektywu artystów, Puławski Ośrodek Kultury
02 – 03. 2020

2019

NOW ART - Festiwal Sztuki Współczesnej w Kazimierzu Dolnym
(26.12.2018 – 10.01.2019).

WSZYSTKOŻERCY - Indywidualna wystawa w przestrzeni ArtWalk na Placu Europejskim w Warszawie (05 – 08.2019) Wystawa zorganizowana przy współpracy z Fundacją Sztuka w Mieście.

RZECZY, KTÓRE NAS WCIĄGAJĄ - Indywidualna wystawa w Galerii Le Guern w Warszawie
(02-03.2019).

2018

ASIAN ART BIENALLE BANGLADESH 2018 - Udział w międzynarodowym bienalle sztuki współczesnej w Bangladeszu (01-30. 09 2018).

CYKL „AUTOPORTRET” - Prace rzeźbiarskie, upowszechnione w postaci reprodukcji 28 grudnia 2018 r. wernisaż wystawy- „Types of spaces- exhibition of didacticians of Faculty of Interior Design Academy of Fine Arts in Warsaw”. Galeria Muzeum Karnataka Chitrakala Parishath, College of Fine Arts in Bangalore, w Indiach.

2017

WYOSTRZONE - Indywidualna wystawa rzeźby. Galeria Korekta w Warszawie (10,11. 2017).

„RODZINA JEDNOROŻCÓW” - Nagroda w konkursie „Rodzina Jednorożców”, rzeźba dla miasta Łodzi (08. 2017).

CULTUSTERRAE – UPRAWA ZIEMI - Galeria BWA „Sokół” wystawa grupowa, Nowy Sącz

(13 stycznia – 26 lutego 2017).

ŚWIATŁO I CIEŃ - Wystawa Rysunku „światło i cień” – cykl monumentalnych rysunków, Centrum Informacji imienia Jana Nowaka Jeziorańskiego, Warszawa (04. 2017).

EMOCJA I NAMYSŁ - Wystawa grupowa, Puławski Ośrodek Kultury, Puławy (02. 2017).

2015

PORTAL AKTYWNY - Wystawa w przestrzeni publicznej „skarpa rewelacja” bienalle sztuki Fundacji Culture Shock w Warszawie.

2013

ŚWIATŁODZIURA - Wystawa autorska Galeria „cultureshock” w Warszawie (2012-2013).

OBELISK - Wystawa indywidualna Bank Pekao Project Room, Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski w Warszawie.

UROBOROS - Wystawa zbiorowa „efekt wow” Galeria „In” Żyrardów.

HALA - Kooperacja z Simone Ruess. Wspólny projekt i pokaz videoinstalacji, Warszawa.

ASFALT Indywidualna wystawa w Galerii Studio w Warszawie.

AFALT 2 Indywidualna wystawa W ramach „lubelskich refleksji” BWA Galeria Grodzka w Wydarzenia odbyły się w renomowanych galeriach i instytucjach kultury o zasięgu krajowym i międzynarodowym.

Nie wszystkie powyższe osiągnięcia są udokumentowane w postaci skanów publikacji. Pozostała dokumentacja aktywności wystawienniczych przed 2013 r. (data obrony doktoratu) jest okazała i znacząca.

Dydaktyka

Dydaktyka to mocny argument w ręku habilitanta. Opasła i treściwa dokumentacja świadczy jak dużą rolę stanowi w jego życiu praca pedagogiczna. Ilość pracowni, przestrzeni kształcenia artystyczno - zawodowego jest pokaźna. Oglądając dokumentację i czytając programowe założenia pracowni z rozbiciem na roczniki studenckie można się zgubić. Wyraźny jest podział na dwa światy, dwóch uczelni. Jest zatrudniony na stanowisku adiunkta na **Wydziale Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie**. Pracę rozpoczął tam w 2006 roku jako asystent dr hab. Antoniego Grabowskiego w Pracowni Rzeźby. Obecnie współtworzy program nauczania i aktywnie działa w promocji pracowni i wydziału na zewnątrz ASP. W 2013 roku po obronie doktoratu z zakresu sztuk pięknych rozpoczął pracę w **WIT - Wyższej Szkole Informatyki Stosowanej w Warszawie na kierunku Grafika**. Pracuje tam na samodzielnym stanowisku jako wykładowca i promotor dyplomów licencjackich, magisterskich i aneksów artystycznych. Prowadzi Pracownię Rzeźby, Rzeźby Cyfrowej, Rysunku, Kształtowania Przestrzeni. Stworzył autorski program nauczania, który łączy ćwiczenia z zastosowaniem tradycyjnych technik artystycznych i zaawansowanej technologii cyfrowej, takiej jak modelowanie trójwymiarowe, druk i skan 3D. W 2019 roku stworzył merytoryczną koncepcję studiów międzynarodowych. Dzięki programowi „Katamaran” - Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej, który przyznaje dofinansowania z Unii Europejskiej na tworzenie studiów II stopnia, uzyskano środki na przygotowanie studiów. W 2020 roku tworzony jest szczegółowy program i struktura. Współpraca odbywa się pomiędzy uczelniami artystycznymi w Warszawie i w Cluj w Rumunii. Ogólna koncepcja programu wpływa wprost ze sposobu jego pracy. Opiera się na połączeniu analogowego kształcenia artystycznego z zakresu sztuki trójwymiarowej z cyfrową sztuką 3D. Program i studia w języku angielskim będą skutkowały międzynarodowym dyplomem magistra sztuki.

PRACOWNIA RZEŻBY I RYSUNKU NA WYDZIALE ARCHITEKTURY WNĘTRZ ASP WARSZAWA

Prowadzona pod kierunkiem dr hab. Antoni Grabowskiego i dr. Krzysztofa Franaszka to dobry przykład prowadzenia rzeźby i rysunku na wydziałach tzw. projektowych. W pracowni realizowane są aneksy do dyplomów magisterskich i prace rzeźbiarskie, które towarzyszą dyplomom licencjackim. Studenci ze wszystkich lat wyposażeni są w dobry podstawowy warsztat rysunkowy i rzeźbiarski. Zdolni są do kreatywnych realizacji rzeźbiarskich często wieloformatowych a co ważne potrafią pracować w grupie. Praca ta integruje wiele środowisk. Realizacje studenckie podlegają wielu procesom i etapom. Proces przygotowania obiektu jest długotrwały, związany z wykorzystaniem wielu technik i aranżacją przestrzeni. To rzeźba jest najważniejsza nie technologia. Celem tych zadań jest umożliwienie pracy młodym artystom w przestrzeni otwartej, duże spektrum materiałów i narzędzi dostępnych wraz z przestrzenią, stwarza nowe możliwości. Pozwala zetknąć się z realnymi problemami i trudnościami warsztatowymi, ale też pozwala zobaczyć i odczuć finalny efekt – realizację w materiale. Powstają interesujące, dojrzałe prace w różnej skali w różnych technikach, zróżnicowane tematycznie i stylistycznie. Nierzadko powstają rzeźby z „duszą”. Jakość i różnorodność zaprezentowanych prac studentów zasługuje na uznanie.

TRZECI WYMIAR GRAFIKI – KONCEPCJA KSZTAŁCENIA W WYŻSZEJ SZKOLE INFORMATYKI STOSOWANEJ I ZARZĄDZANIA

Praca w Wyższej Szkole Informatyki Stosowanej i Zarządzania w Warszawie na Kierunku Grafika dała nowo upieczonemu doktorowi możliwości samodzielnej pracy. Przed wszystkim budowania własnych programów pracowni. Na pewno grafika zyskała trzeci wymiar. Rzeźbiarz z dużą energią i fascynacją rozpoczął pracę na poszerzeniu przestrzeni. Jak pisze w opisie „*Głównym założeniem studiów o charakterze otwartym, gdzie technologie współdziałają ze sobą, przenikają się a głównym założeniem jest rozwój twórczej myśli z wykorzystaniem innowacyjnych technik przy jednoczesnym dbaniu o wartościowe wzorce wizualne uwzględniające osiągnięcia kultury i sztuki.*”... „*Chodzi o to żeby dać jak największe możliwości twórcze, znieść ograniczenia. Jest to pole ciągłego, dynamicznego rozwoju, co owocuje eksplorowaniem nowych rewirów, zmusza do sięgania po coraz to nowe rozwiązania. Ideą naszej inicjatywy jest nauka i przekazywanie wysokich wartości wizualnych w sztuce i grafice cyfrowej. Głównym tematem jest przestrzeń trójwymiarowa i połączenie modelowania 3D z rzeźbą i tworzeniem instalacji artystycznych....*”

Faktem już jest że obecna rzeczywistość składa się z dwóch podstawowych przestrzeni trójwymiarowych – realnej i wirtualnej przy ich wzajemnym przenikaniu, wręcz oddziałują na siebie. To oddziaływanie w świecie wirtualnym nie jest ograniczone grawitacją i oporem materii. Te doświadczenia konsekwentnie wykorzystuje w swojej twórczości. Przyświeca mu idea łączenia się tradycyjnej sztuki pięknej i designu, łączenia świata analogowego z cyfrowym. Widzi ogromny potencjał w rozwijającej się przemyśle cyfrowym dla artystów wizualnych. Jednocześnie jest świadom zagrożeń płynących z masowości powtórzeń, braku indywidualności, pauperyzacji. Zauważa jak łatwo i bezkarnie można podrobić rzeczywistość. Pamiętam lata 90 gdzie wraz z pojawieniem się komputera i po opanowaniu podstawowych programów wielu grafików samozwańców projektowało tematy liternicze nie mając pojęcia o zasadach klasycznej typografii. Zjawisko i technologia trójwymiarowości daje nieograniczone możliwości, nauka przewiduje wykorzystanie tej trójwymiarowej wizualizacji na szeroką skalę w różnych przestrzeniach życia człowieka. Czy w przyszłości ta dziedzina będzie miała taki wpływ na codzienność i na sztukę jaką miała w przeszłości fotografia? Prowadzący pracownię przedstawia interesujące założenia programowe, poznajemy cele i efekty Jego działalności dydaktycznej. Przedstawiona została bogata dokumentacja fotograficzna wyników pracy pedagoga ze studentami. Treści programów dydaktycznych habilitanta zawartych w dokumentacji są dowodem na jego kompetencje jako pedagoga.

RZEŹBA CYFROWA

Pracownia Rzeźby Cyfrowej jest kursem, który odbywa się na ostatnim roku studiów, jest to przedmiot dyplomujący. Zadania z zakresu modelowania obiektów odbywają się w oprogramowaniu do modelowania 3D, gdzie narzędziami jest Pixologic Zbrush, „hard surface modeling”.

Program i zadania pracowni dotyczą pojęć rzeźby funkcjonującej w świecie wirtualnym. Drugą częścią pracy ze studentami jest przygotowywanie projektów instalacji w przestrzeni publicznej i nauka tworzenia profesjonalnych wizualizacji 3D oraz projektowanie obiektów z pogranicza design i rzeźby z przeznaczeniem do wydruku 3D. Wartością programową tej pracowni jest zaistnienie obiektu rzeźbiarskiego w nowej formie i przestrzeni.

PRACOWNIA RZEŹBY

W pracowni tej równolegle prowadzi ze studentami zajęcia z rzeźby tradycyjnej z pracą w przestrzeni multimedialnej. To łączenie przestrzeni cyfrowej i analogowej. W Pracowni Rzeźby realizowane są aneksy do dyplomów magisterskich.

PRACE DYPLMOWE

Jest promotorem prac dyplomowych i aneksów na kierunku Grafiki, specjalność techniki multimedialne, prowadzi prace magisterskie i licencjackie oraz aneksy artystyczne. Zakres dyplomów w większości dotyczy grafiki użytkowej. W pracy dydaktycznej był już promotorem blisko setki dyplomów (liczba ta wprawia w pewien niepokój przed masowością wyprodukowanych robotników sztuki, czy sztuka nie powinna być elitarna?). Część prac dyplomowych i aneksów to prace o charakterze raczej komercyjnym, odpowiadających na zapotrzebowanie rynku. Tworzone są z użyciem wszystkich dostępnych współczesnych środków wyrazu, ich poziom jest bardzo zróżnicowany.

RYSUNEK

Rysunek to pierwszy podstawowy emocjonalny zapis myśli, idei, towarzyszy artyście przez cały okres twórczy, jako pedagog traktuje tę podstawową formę kształcenia bardzo poważnie, jak sam zaznacza praca ze studentami za pomocą ołówka i węgla przysparza mu dużo przyjemności.

Dr K. Franaszek prowadzi Pracownię Rysunku w Wyższej Szkole Informatyki Stosowanej na kierunku Grafika oraz przeprowadza ćwiczenia z rysunku w Pracowni Rzeźby Wydziału Architektury Wnętrz Akademii Sztuk Pięknych w Warszawie. Wachlarz tematów jest duży od klasycznych studiów z natury poprzez interpretacje do zagadnień koncepcyjnych, zmuszających do abstrakcyjnego myślenia. Rysunek jest dla niego - pierwszy. Tu przypomina się cykl 130 rysunków **NIEBO** - to mantryczny zapis obserwacji konstelacji. To rysunkowy zapis czasu. Pierwotne szkice poprzez swoją prostotę, poczucie naturalności wręcz atawistyczny zapis, stają się autonomiczną formą wypowiedzi, by w następnym etapie dać zacząć do wypiętrzenia rysunkowego zapisu. Pierwszy zapis rysunkowy często habilitant przenosi w trój-wymiar.

Wystawy

Efekty pracy pedagogicznej habilitanta można było zauważyć na szeregu wystaw studenckich: „**Emocja i namysł**” - Wystawa prac studentów Pracowni Rzeźby WAW ASP Galeria Dom Chemika w Puławach 2016, „**Rysunek**” - Wystawa prac studentów Pracowni Rzeźby WAW ASP - Galeria w Centrum Informacji im. Jana Nowaka Jeziorańskiego, „**Interwencja**” - Wystawa prac studentów Pracowni Rzeźby WAW ASP - Galeria Okno na Sztukę w Kutnie 2018, „**Emocja i Namysł**” - Wystawa prac studentów Pracowni Rzeźby WAW ASP - Galeria Dom Chemika w Puławach 2016, „**Rysunek**” - Wystawa prac studentów Pracowni Rzeźby WAW ASP - Galeria w Centrum Informacji im. Jana Nowaka Jeziorańskiego, „**Interwencja**” - Wystawa prac studentów Pracowni Rzeźby WAW ASP - Galeria Okno na Sztukę w Kutnie 2018, „Trzeci wymiar grafiki” - prace studentów z pracowni Rzeźby Cyfrowej oraz Rzeźby i Rysunku - Wystawa prezentowana w Galerii WIT. Co roku uczestniczy ze studencką wystawą w Nocy Muzeów na Krakowskim Przedmieściu w Warszawie. Prace studentów pokazywane były w przestrzeni publicznej przy węźle komunikacyjnym Młociny, w galerii Związku Artystów Plastyków i wielu innych.

W tej części dokumentacji brakuje danych dotyczących działalności organizacyjnych na rzecz Uczelni, listy wygłaszanych wykładów, publikacji naukowych zarówno w kraju jak i za granicą. Widoczne są powielane tematy wystaw w obu grupach kształcenia.

Wyszczególnione wystawy owocowały pozytywną recepcją, interesującymi końcowymi efektami. Suma działań dr. K. Franaszka w uczelniach jak i poza ich murami w dużym stopniu wzbogaca ofertę ich kształcenia i tym samym je promuje.

Własne doświadczenia z przestrzenią, formą, materiałą przekłada na pracę ze studentami w realizowanym programie dydaktycznym. Umiejętnie dyscyplinuje pracę studentów, którzy chętnie korzystają z jego pomocy merytorycznej i umiejętności technicznych. Stara się wywołać w studentach potrzebę kreacji jak i doskonalenia szeroko rozumianego warsztatu. Wielość realizacyjnych kreacji wyposażyły go w doskonały warsztat, którym cierpliwie dzieli się ze studentami w obu uczelniach. To pedagog wykazujący się inicjatywą, szuka ciągle nowych rozwiązań, doskonali zaplecze naukowo-techniczne. Jest

dobrym połączeniem artysty i pedagoga.

Autoreferat pt. „RZECZY, KTÓRE NAS WCIĄGAJĄ”

Autoreferat zbudowany jest z opisu wskazanego osiągnięcia artystycznego. Który składa się z cyklu prac rzeźbiarskich i fotograficznych stworzonych w latach 2018 i 2019. Artysta wybrane te obiekty zaprezentował na trzech wystawach indywidualnych w Galerii Le Guern w Warszawie 2019 r. – „Rzeczy, które nas wciągają”, w Galerii ArtWalk na Placu Europejskim w Warszawie 2019 r. – „Wszystkożercy” i w Galerii Korekta w Warszawie – Wyostrzone w 2018 r. Dodatkowo część rzeźb zostało upublicznionych w ramach wystaw grupowych takich jak Asian Art. Bienalle w Bangladeszu w 2018, Szron w Galerii Dawid Radziszewski 2020 w Warszawie czy Galeria Okno na Sztukę w Kutnie w 2018.

Informacje o wystawach i o upublicznieniach prac umieszczone zostały w katalogach przedstawiających wystawy i na stronach internetowych portali informacyjnych, takich, jak notes na sześć tygodni, going, artinfo, pap. Autor wskazuje i prezentuje dwadzieścia rzeźb (obiektów) oraz dwanaście obiektowych podświetlanych fotografii.

Ze spisu treści dowiadujemy się, że autoreferat składa się z kilku punktów składowych:

Kontekst teoretyczny, Obiekt, Wystawy, Wyostrzone, Rzeczy, które nas wciągają, Wszystkożercy, Charakterystyka pracy artystycznej, Bibliografia i spis ilustracji.

Autor we wstępie opisuje konteksty teoretyczne dotyczące współczesnej sztuki przestrzeni, podejmując próbę określenia rewirów, w których lokalizuję swoją pracę i postawę. Otwiera linki z licznymi kontekstami, rysuje sieć powiązań Drugą największą częścią jest opis dzieł artystycznych, wystaw i upublicznień. W tej części koncentruję się na opisie założeń koncepcji, sposobów realizacji i treści poszczególnych dokonań.

Wybrane dzieła poddaje szczegółowej analizie. Pojawia się szczegółowy opis tworzenia form zarówno w sferze technicznej jak i sferze ideowej. Chronologia przeprowadzenia wywodu podyktowana jest procesem twórczym i myślowym. Następnie przedstawia charakterystykę swojej twórczości, dotychczasowe osiągnięcia oraz aktualną i przyszłą pracę. Całość kończy podsumowanie.

Wypowiedź habilitanta zawiera szersze odniesienia, perspektywy w postaci tła kulturowego. Wykazuje się artystyczną elokwencją i dojrzałością.

Autoreferat oceniam jednoznacznie pozytywnie.

OCENA DOŁĄCZONEGO DZIEŁA ARTYSTYCZNEGO

Artysta tworzy rzeźby, obiekty, instalacje i rysunki...

Tworzy je cyklami, prace w nich łączy kolor, forma czy idea. Cykle pozostawia otwarte, wraca do nich po pewnym czasie. I tak w wielu zaprezentowanych cyklach prac gdzie czytelne jest poszukiwanie nawarstwień struktur materii, emocji, pamięci widzimy supporty prac habilitacyjnych. Permanentnie bada w nich rolę sił kreacji i destrukcji - ważąc je. Wszystko jest w ciągłym ruchu, ewoluuje.

Z „RZECZY WYBRANYCH 2006 - 2020 „ do rzeźb – obiektów „wciągających” zaliczyłbym prace z cyklu „Czarne”. **TONDO, WIADUKT, ASFALT 2** to prace gdzie artysta nobilituje deptany i rozjeżdżany materiał nawierzchni jakim jest asfalt. Wyrwa go ziemi do której cywilizacyjnie już wrósł niczym drzewa, flancuje go do zamkniętych galeryjnych pomieszczeń. W przypadku pracy „Wiadukt” tworzy monumentalny pomnik ze wszystkimi klasycznymi walorami tego gatunku. Oprócz pomysłu, pełna podziwu jest determinacja realizacyjna; skala, ciężar konstrukcja to nie była łatwa droga choć asfaltowa.

„Porządek natury został naruszony. „Asfalt” Krzysztofa Franaszka przywraca poczucie związku z całością. ” pisze Anna Ignasiak.

Autor zauważalnie w swoich realizacjach załamuje czasoprzestrzeń i niejednokrotnie wygrywa z grawitacją. Sam asfalt w ręku rzeźbiarza staje się niczym marmur, twórczym materiałem ze swoją nową wrażliwą naturą. To kolejny kadr z krajobrazu przeniesiony do

pracowni i galerii, podobne działania zauważalne będą w kasetonach gdzie kadruje bezpiecznie obiektywem. Wycięty w kształcie tonda i powieszony asfalt na ścianie może konkurować z barokowymi protoplastami. W pracy ASFALT 2 materiał staje się niczym zagruntowane podobrazie. Czerni towarzyszy rzeźbiarzowi przez cały okres twórczy, żeby pokazać światło potrzebny jest mrok i odwrotnie.

W swoich pracach nieustannie poszukuje nowych środków wyrazu. Pracując w metalach, drewnie, tworzywach sztucznych, za pomocą druku 3D i z użyciem instalacji elektrycznych i świetlnych scala bogate formy wizualne za pomocą idei i symbolu. Tematyka Ludzkiej natury i emocjonalności, nawiązująca do sposobów funkcjonowania w przestrzeni społecznej i miejskiej znajduje odzwierciedlenie w sztuce Franaszka w postaci klarownych form abstrakcyjnych, totemów i instalacji. Często stosuje tzw. ludzką skalę w swoich obiektach. **OBELISK** to cykl gdzie rzeźbiarz mierzy się z dziedzictwem tej formy, nie buduje kolejnych fundamentów on je zna i rozumie, szuka dla obelisków nowych znaczeń i przestrzeni. Co jest znamienne w jego twórczości zaprzecza grawitacji. Jedne wyrastają ze ścian, jeszcze inne lewitują. Przewraca rzeczywistość. Widz obcując z obeliskami: **WIDOK PRZEZ OKNO, KRZYŻ, OBELISK, WYOSTRZONE, ŻŁOTY BARAN, KORYTARZ** traci przysłowiowy grunt pod nogami.

KASETONY to obrazy fotograficzne w podświetlanych kasetonach, średnio o wymiarach 100x100cm: **NIEBIESKI, ŻŁOTY, LINIA, WSZYSTKOŻERCY, ŚWINKA, ZDOBYCZ, W ŚRODKU, CIEMNA WODA, MAGMA, KOSMOS, ZOO, GWÓZDŹ, WYMIOT**. Jedną z prac z cyklu używa nazwy jednej z habilitacyjnych wystaw – **WSZYSTKOŻERCY**.

Kasetony to fotograficzne kadry wielkomiejskiego środowiska, to portrety konsumpcjonizmu. W ostrym świetle, często z swoistą ironią podejmuje temat odpowiedzialności współczesnej kultury konsumpcjonizmu za degradację środowiska. Piętnuje homo – egoizm, możemy tu mówić o tzw. sztuce zaangażowanej, choć wydaje mi się że habilitant ma dystans do tego jej rodzaju. Jako intermedialny artysta sam staje się „**WSZYSTKOŻERCA**”. Instalacja **WSZYSTKOŻERCY** ilustruje tempo życia, agresję, pierwotne instynkty współczesnego społeczeństwa nie tylko miejskiego. Czy sprowokuje do refleksji? Może tylko na chwilę, zaraz pojawi się kolejna promocja. Pamiętajmy żyjemy w **Antropocentryzmie**.

Prace z cyklu **ELEMENTY** odnaleźć można na kolejnej wystawie wchodzącej w skład pokazu habilitacyjnego pt. **RZECZY, KTÓRE NAS WCIĄGAJĄ**.

ELEMENTY: AŁA, AJOJ, WSPÓLNY, CEL to małe formy rzeźbiarskie wykonane w technice cyfrowego kształtowania cyfrowego i zrealizowane w postaci wydruków 3D. Prace te nie giną mimo małej skali, wręcz przeciwnie urastają do skali pomników. Są pomnikami bólu, zdziwienia, wysiłku. Pierwszy rysunkowy zapis przeradza się w trójwymiar. Można powiedzieć - małe a krzyczy. Działają znakiem niczym dobry plakat, komunikują się z nami. To współczesne hieroglify które trzeba koniecznie odczytać. Animacja rzeźby głosem, onomatopeja po rzeźbiarsku. A może żart z emocji i z bólu? Prace te w zestawieniu np. z obiektem **WIADUKT** to doskonały przykład na zilustrowanie różnorodności, przewrotności działań artystycznych pana dr. K. Franaszka. W jednym i drugim przypadku wymagały podjęcia odważnej decyzji.

MAŁŻA

Małża to cykl (**THE PEARLY MAN, MUSSEL, M20, ROŚNIE, KROPLA, DŁAWIENIE**) w którym artysta eksploruje ulubioną formę ze świata natury z całym jej bogactwem formy i metafor, ta powtarzalność wydaje się być wręcz obsesyjna. Poprzez swoją waginalną formę staje się symbolem życia. Forma artystę kusi, ulega jej, poleruje ją bez końca, ubiera, łechce. Przypomina to wręcz prokreację. W końcu forma staje się wręcz

galeryjnym gadżetem w którym każdy może się przejrzeć.

PUŁAPKA to następny cykl gdzie inspiracją jest natura i podstawowe narzędzia użytkowe (MEDUSA, PORTAL, KLESZCZE, PAZUR, KRWIOCIĄGI, COŚ, UKŁAD ZAMKNIĘTY, ZALOTKA). Cykl obejmuje rzeźby wykonane ze stali, brązu, mosiądzu, aluminium oraz drukiem 3D.) Powstają bardzo zróżnicowane formalnie obiekty z jednym przeznaczeniem. To „**Rzeczy, które nas wciągają**”. **COŚ** to początek, to rzeźbiarskie doświadczenie pierwotnej formy biologicznej, to jakby życie wyszło z wody. To zarodek nowego, pewnie „coś z tego wyrośnie” - przyszłe eksploracje habilitanta.

Współczesny człowiek skazany jest na ciągłe niebezpieczeństwo, pokusę czasami jest agresorem, czasami ofiarą a czasami jednym i drugim. Cytując autora „*Tytułowe rzeczy, to obiekty balansujące pomiędzy pojęciami abstrakcji i humanistycznych treści odnoszących się do emocjonalności i podświadomych mechanizmów kierujących człowiekiem...*”

Produkuje przedziwne narzędzia, w określonym celu. Mają zwracać na siebie uwagę, wabić i rozpraszać. Do tych konstrukcji używa dynamicznych kontrastów, są ostre, obłe, błyszczą niczym przynęta, jedna przypomina haczyk na dużą rybę.

Medusa mimo wieku ciągle jest piękna i niebezpieczna, obecnie wabi zniewalającą wibracją. Ta jedna z Gorgon zadomowiła się w stolicy. Autor wywołuje ambiwalentne odczucia z jednej strony łapiemy się na haczyk z drugiej trzymamy się w bezpiecznej odległości od ostrza. Rodzą się granice, strefy bezpieczne i nie... Całość pokazu mówi o skomplikowanych relacjach ludzkich. Podczas obcowania z pracami budzą się instynkty prowokujące do działań. **ZALOTKA** to praca wywołująca wiele emocji zatrzymuje czas by dać na szansę na przetrwanie lub atak, to pauza życiowa przed czymś ważnym. Pauza pozwala odczuć granicę pomiędzy.

Ważną częścią jego sztuki jest współpraca z innymi artystami lub całymi instytucjami kulturalnymi w kraju i za granicą. Współpracuje z artystami z Niemiec i z Rumuni, tworząc projekty artystyczno-edukacyjne. W ostatnim okresie pojawia się nowa forma działalności artysty w ramach kooperacji i dialogu artystycznym z artystami z zagranicy to praca online. Przykładem takiej realizacji jest praca videoinstalacji **Hala 2011** gdzie wspólnie z Simone Rueß gdzie artyści dokumentują i dialogują cykl budowania i dekonstrukcji.

Podsumowanie

Z zaprezentowanego dorobku artystycznego i autoreferatu Pana dr Krzysztofa Franaszka dowiadujemy się, że ciągle rozwijająca się *wirtualna technologia wpływa na jego spojrzenie na rzeźbę, zmienia też kontekst, w którym ta funkcjonuje*. Wyostrza się odwieczny problem odróżnienia oryginału od kopii, fałszu od prawdy. Wyczuwalny jest w Jego poszukiwaniach nacisk na relację widza z dziełem, to szeroko pojmowana interaktywność. Przedstawione dzieła w dokumentacji habilitacyjnej mimo różnej stylistyki tworzą spójną konstelację poszukiwań w świecie form, materii i idei, jednocześnie każde z tych dzieł posiada siłę autonomii. Każda praca autora posiada jego wyraźne DNA. Artysta rozbiera Wszystkożerców z liftingu nowoczesności i pozorów, obnażając ich pierwotną naturę. Tworzone przez niego sytuacje przestrzenne materializują emocje, często lęk. Szuka nowych rozwiązań, przepisów, żeby zmienić otaczającą przestrzeń - zestawia znaki, totemy, symbole odnosi się do atawizmów. Artysta ulega pokusie atrakcyjności, wielości kosmicznych technologii, po to by w sztuce dodać kolejne znaczenia, rozszerzyć język skojarzeń. Eksperymentuje z pojęciem estetyki piękna i brzydoty. Ta obsesja otwarcia na nowe, to główny atut twórczości Krzysztofa Franaszka. Definiując współczesną rzeźbę zwraca uwagę na zrozumienie kontekstu, idei, przekazu emocjonalnego, odnosi się do skali, szuka kontekstów przestrzeni otwartej i zamkniętej, publicznej, wewnętrznej i cyfrowej. Porusza problem grawitacji a raczej jej brak w świecie wirtualnym. Wszystkie te przemyślenia mają pomóc w osadzeniu Jego prac we współczesności. Zawsze punktem wyjścia jest dla niego rzeźba której granice poszerza o

przestrzeń wirtualną, cyfrową. Wielką rolę w jej poszerzaniu oddaje światło. W swojej twórczości posługuje się abstrakcją, która pozwala mu na przesuwanie granic. Sztuka to dla niego ciągły eksperyment a jej domeną jest komunikacja niewerbalna. Cechą jego postawy jest interdyscyplinarność działań, totalna otwartość, chęć rozwoju, niecierpliwość i twórcze ADHD. Wszystko razem oceniam wysoko.

KONKLUZJA

Na podstawie przedstawionych przez Kandydata materiałów, po ich wnikliwej analizie, wyrażam opinię, iż osiągnięte efekty artystyczne, dydaktyczne i inne stanowią o wyjątkowym ich wkładzie w dyscyplinę, dydaktykę i upowszechnianie kultury. Stwierdzam, że osiągnięcia artystyczne, twórcze, organizacyjne i dydaktyczne spełniają wymagania w **art. 218 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. 2018 poz. 1668 z późn. zm.)**

Z pełnym przekonaniem popieram wniosek dr KRZYSZTOFA FRANASZKA o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuk plastycznych, w dyscyplinie sztuki piękne.

prof. Mariusz Białecki

